

maatte kræves; tillige have vi foreslaaet, at en bekræftet Afkrift af Ægtefælsattesten skal følge med Indberetningen. Det vil ikke være til stor Ulejlighed for Konsulen, og det vil dog yde en delvis Betryggelse for, at der er sket den fornødne Tilførsel, og det, at der kræves en saadan Afkrift, vil eventuelt komme Parterne til Gode. Hvis de f. Eks. komme her til Landet, ville de derigennem i Udenrigsministeriet kunne faa fornødent Bevis for deres Ægtefæls Indgaaelse. Det er derfor i Parternes Interesse, man har ment, at det kunde være ønskeligt ved selve Loven at slaa fast, at det skulde paahvile Konsulerne, foruden at gøre Indberetning til Udenrigsministeriet, ledsaget af en bekræftet Udskrift af Tilførslen om Ægtefælsattesten til Embedsprotokollen, tillige at indsende en bekræftet Afkrift af Ægtefælsattesten, hver Gang Ægtefælsattesten er indgaaet.

Af Ændringsforslagene til § 5 er det første kun en Redaktionsændring, medens derimod Ændringsforslaget til § 5 c. gaar ud paa, at Konsulerne skulle passe, at Parterne ikke ere besejrede eller besejrede med hinanden i de efter dansk Lovgivning forbudne Led og heller ikke i de Led, som ere forbudne paa det Sted, hvor Nielsen foregaar. Vi have foreslaaet en Ændring saaledes lydende: „at Indgaaelse af Ægtefæls mellem Parterne ikke paa Grund af Slægtskab eller Svogerfælskab er forbudt i den danske Lovgivning og heller ikke i det Lands Lovgivning, i hvilket Ægtefælsattesten agtes indgaaet, for saa vidt nogen af Parterne er denne Lovgivning undergivne“. Meningen dermed er navnlig at fremhæve, at naar der i Lande, der ligge uden for de Stater, som ere optagne i det europæisk-amerikanske Folkesamfund, foreligger Tilfælde, hvor de paagældende danske og andre Personer, som agte at indgaa Ægtefæls, ikke staa under Landets Love, men ere undergivne Konsularjurisdiktionen, ville de paagældende Konsuler ikke være pligtige til at rette sig efter vedkommende Lands Lovgivning, for saa vidt de paagældende Parter aldeles ikke ere undergivne den. Med Hensyn til andre Lande vil der efter Omstændighederne kunne være Spørgsmaal om, hvorvidt vedkommende ere Landets Lovgivning undergivne. Det beror altsaa paa de Regler, som i saa Henseende maatte gælde; men det, som Forslaget vil slaa fast, det er, at inden for uiviljerede Stater, hvor fremmede ikke ere undergivne Landets Lovgivning, men særegen Konsularjurisdiktion, der har Konsulen ikke at bryde sig om Landets Love, for saa vidt der er Spørgsmaal om dem med Hensyn hertil. Noget andet er det, hvis der er

Spørgsmaal om Ægtefæls Indgaaelse af en af de indfødte, som er Landets Love undergivne. Thi Reglen gælder ikke om dem, som ere det paagældende Lands Lovgivning undergivne. Vi have ment, at vi derigennem kunde tydeliggøre, at den Regel, at man skal følge vedkommende Lands Love, kun gælder, for saa vidt der er Spørgsmaal om Personer, som ere Landets Lovgivning undergivne. — Endvidere have vi i Paragraffens Tit. d. ment det rigtigt at fastsætte, at om end den paagældende i Almindelighed skal vente et Aar med at indgaa Ægtefæls, kan Terminen dog affortes, hvis der gives Visshed for, at vedkommende Kvinde, som tidligere har levet i Ægtefæls, ikke er frugtformelig ved sin afdøde Mand. Paa den ene Side have vi nemlig ment, at det var rigtigt at forlange en Frist af et Aar i Stedet for af 9 Maaned, da dette Tidrum mulig ikke altid slaar til; men paa den anden Side have vi ikke fundet det nødvendigt at kræve en særlig Dispensation, naar hun kan møde med den fornødne Attest for, at denne Hindring for at indgaa Ægtefæls — nemlig at hun er frugtformelig ved sin forrige Mand — ikke foreligger. Det er altsaa nærmest en Sammentænkning af de to Bestemmelser derhen, at Konsulen, hvis der ikke er hængaaet et Aar efter det forrige Ægtefæls, ikke kan lade hende indgaa Ægtefæls paa ny, medmindre hun medbringer Bevis for ikke at være frugtformelig, det er ikke nogen videre Realitetsændring; men vi have dog ment, at det nærmede sig mere den gældende Ret hos os og tillige maatte var noget mere praktisk. — Den næste Ændring angaar Bestemmelsen om Forlovere. Der staa kun, at Parterne skulle stille Konsulen tvende Forlovere, der staa ikke nogen nærmere Forfrist om bisess Egenfæls. Den danske Lovs Bestemmelse vil ikke ganske passe; men derfor have vi ment, at det var rigtigt at give en udtrykkelig Forfrist om, at Konsulerne ikke kunne tage mod alle og enhver, der melde sig, men at Forloverne skulle have visse Egenskaber, som kunne give deres Forløste nogen Betydning. De skulle være Konsulen bekendte som hæderlige og paalidelige, eller de skulle forelægge ham paalidelige Vidnesbyrd i saa Henseende. Det er vel noget, som han vil kræve, selv om det ikke er paalagt ham; men det kan i alt Fald da ikke være til Skade, at Loven fremtræder med denne udtrykkelige Tilføjelse. Dertil slutter sig en Redaktionsændring, som gaar ud paa at gøre det klart, at hvis de vedkommende ikke kunne stille Forlovere, skulle de aflægge Ed, og saa skal Konsulen lovlige kunne modtage denne Ed, idet Konsulen skal kunne stede en eller begge Parter til at aflægge